

2 0 1 3

PREGÓ DE LA FIRA I FESTES DE L'ASCENSIÓ 2013
A CÀRREC DE LA SENYORA **MONTSERRAT PONSÀ I TARRÉS**

PREGÓ DE LA FIRA I FES-
TES DE L'ASCENSIÓ 2013
A CÀRREC DE LA SENYORA
MONTSERRAT PONSÀ I TARRÉS

2 0 1 3

PREGÓ DE LA FIRA I FESTES DE L'ASCENSIÓ 2013
MONTSERRAT PONSÀ I TARRÉS

EDICIÓ: AJUNTAMENT DE GRANOLLERS
DISSENY: AMADOR GARRELL

IMPRESSIÓ: IMPREMTA MUNICIPAL DE GRANOLLERS
DL: B 12.053-2014

MONTSERRAT PONSA I TARRÉS (Pont de Vilomara, Bages, 1937) és periodista, escriptora, activista cultural i social, i reconeguda defensora dels drets dels homes i pobles.

Ha col·laborat amb France Libertés - Fondation Danielle Mitterrand i col·labora amb la Fundació Cultura de Pau. Ha estat corresponent de mitjans com *La Vanguardia*, *El Correo Catalán* i el diari *Avui* i, des de 2009, té un blog propi (<http://montserrat-ponsa.com>), que va iniciar coincidint amb la seva participació en la Marxa Mundial per la Pau, una experiència que la va dur fins a Nova Zelanda, Austràlia, Àsia, Europa, Àfrica i Amèrica, descobrint cultures i civilitzacions, i que ha recollit en el llibre *Camínos de paz*.

Altres publicacions seves són *El arte de vivir* (amb l'escriptor Joan Llenas), *Els meus personatges* i *Converses*; també ha escrit llibres sobre una altra de les seves passions, la cuina: *Una dèria pels fogons* i *Nens a la cuina*.

És fundadora del Comitè en Defensa de l'Amazònia Equatoriana de Catalunya.

Durant més de vint anys ha estat membre del Patronat de la Fundació de l'Orquestra de Cambra de Granollers. Ha estat jutge de pau de l'Ametlla del Vallès, població on viu, si bé sempre ha dit que a Granollers "s'hi sent com a casa". Aquí va arribar amb set anys i va conèixer qui va ser el seu marit per espai de prop de cinquanta anys, Oriol Muntanya i Tuset, pare dels seus nou fills.

Actualment, Montserrat Ponsa forma part del Comitè Assessor de Can Jonch. Centre de Cultura per la Pau i del comitè d'ètica en la investigació clínica de l'Hospital General de Granollers, institució de la qual també ha presidit l'Associació de Voluntaris. Des de fa tres anys, és voluntària de Fundació Oncovallès.

És un honor i un repte, intentar sintetitzar la meua visió de Granollers, ciutat que sento meua, malgrat no haver-hi nascut, i on no visc actualment. Quan algú em demana d'on sóc, la meua resposta és sempre la mateixa: dormo a l'Ametlla del Vallès, però visc a Granollers. És aquí on em sento com a casa.

Vaig néixer al Pont de Vilomara, petit poblet del Bages, en plena Guerra Civil, el 9 de març del 37 en moments complicats per a la meua família. Al setembre de 1936 havien afusellat el meu avi i dos oncles de ma mare. Els van anar a buscar a entrada de fosc i, l'endemà, van trobar els cossos en una cuneta a la carretera de Manresa, a prop de Viladordis. El seu pecat? Eren pagesos, catòlics i bona gent. Viure en un poble comporta, sovint, rancúnies i enveges... El meu pare i dos oncles van romandre amagats mentre va durar la guerra. Un altre oncle, un missioner claretí de 21 anys, va desaparèixer del seminari de Cervera on estava. Mai més vam saber d'ell.

Justament el dia que vaig néixer, el 9 de març, el meu pare havia arribat a les dotze de la nit, i jo treia el cap al món poc abans de les dues de la matinada.

Vivíem a l'hostal del poble, situat a prop del pont romànic sobre el riu Llobregat. Com que la casa era gran, durant la guerra, s'hi van instal·lar membres del Comitè Anarquista de la zona. Ocupaven una part de l'hostal mentre que, a l'altra, el pare i els oncles hi van romandre amagats força temps. Jo, era la seva joguina.

Sovint, penso que la meua manera de fer i de ser em ve donada per aquelles circumstàncies: la veritat no està mai en un sol costat, hi ha raons compartides que cal descobrir.

Vaig viure les vicissituds de postguerra en aquell llogarret, poble de pagesia, amb dues grans fàbriques tèxtils, mogudes per la força del riu Llobregat. Anys de penúries però de generositat per part de tothom, que compartia el poc que tenia. La gent era solidària, ajudava, quan una família tenia una dificultat.

Mort l'avi, va ser la iaia Margarida qui es va posar al front de tot. Era ella la que cuidava de l'hostal i atenia els que hi arribaven, però també menava les terres de l'amo, un senyor de Valladolid que tenia molts fills. La iaia, compartia feines amb els parcers i regava quan li tocava, sovint de nit. M'agradava acompanyar-la, veure com barrava el pas de l'aigua o com li obria camí. L'ajudava a collir fruita i verdures, que anàvem a vendre a la plaça del poble. El meu pare era el gran dels quatre germans rere la tia Teresa. Era l'hereu, i havia de treballar el camp, però a ell no li agradava. Es va convertir en xofer de camió per altri, i més tard, va tenir la línia d'autobusos des del Pont de Vilomara fins a Manresa. La meua mare va treballar a la fàbrica fins que es va casar. Aleshores, es va convertir en la mà dreta de la iaia.

He fet aquest preàmbul per explicar que sóc filla de la guerra, d'un poble molt petit de gent treballadora. Vaig aprendre a compartir el poc que teníem. Eren temps magres, l'economia era minsa, no es llençava mai res i tot es podia recombinar. Cada dia anava a portar dinar a algú que, sol o malalt, no tenia possibilitat de fer-se'n. O a alguna mare que, amb molts fills, necessitava ajut. Van ser, però, anys excel·sos, de felicitat. Jugàvem al carrer o a l'altra banda del riu Llobregat, on la carretera era una mica més ampla. Era punt de trobada de grans i petits. Jo em sentia estimada, tenia molts amics, era feliç.

Tot i ser una nena, feia teatre, ballava “ballets”, cantava caramelles i anava a ballar sardanes a algun aplec prop del poble. Sempre, a peu...

Tinc records esplèndids fins als set anys: d'aquell hostal on a l'hivern feia un fred que avui no resistiríem, on nevava i la neu obligava a quedar-se a casa i ni tan sols el cotxe de línia funcionava. A l'hostal només teníem un foc a terra, com única calefacció. Hi arribava gent estranya, des dels que venien a les fàbriques a muntar maquinària fins a la parella de la guàrdia civil de torn. Era temps de maquis i, a la rodalia del poble, hi havia moltes masies deshabitades on pernoctaven. Tinc moltes històries d'aquells considerats fora de la Llei, l'únic pecat dels quals, era no pensar igual que els “guanyadors” de la guerra. L'hostal acollia també viatjants de comerç, pastors que acomboiaven ramats que guardaven en corrals adients o els propietaris d'aquelles cases de pagès de la rodalia, que pernoctaven a l'hostal per emprendre, l'endemà, el viatge, potser a peu fins a la seva finca.

La iaia era una gran cuinera; d'ella vaig aprendre a estimar l'art dels fogons. Jo l'ajudava i, tot i ser una nena, servia les taules dels estadants.

Recordo l'escola on la senyoreta Aurèlia es preocupava de les nenes i el senyor Fernando, dels nens. Només coincidíem a l'hora del pati. Del capellà, no en tinc gaire bon record, ens obligava a anar a confessar una vegada a la setmana, un cop feta la Primera Comunió. Per cert, que ho vaig passar molt malament, perquè en aquell temps tot era pecat mortal: mirar els nens, tocar-los la mà, escoltar converses no adients... com la que vaig parlar l'orella el dia abans de la meua Primera Comunió d'amigues més grans. Parlaven dels misteris de la vida, de què volia dir fer l'amor i d'experiències amb els seus cosins. I, per vergonya, no em vaig anar a confessar abans de combregar, ja ho havia fet abans. Més tard vaig fer-ho, acusant-me d'haver comès un sacrilegi... pecat que, de petita, m'obsessionava, fruit de l'ensenyament religiós que ens presentava un Déu de càstig (i no un pare amorós, com el que més tard he descobert). Vaig fer la Primera Comunió el 4 juny d'aquell any 1944: any

que, durant força temps, vaig odiar; any que, sense cap motiu –mai em van donar cap explicació– em van treure de casa per dur-me a una ciutat que anomenaven Granollers i on, uns meus oncles, als quals gairebé no coneixia, ell director d'una de les fàbriques Roca Umbert, la de filats, que no tenien fills, es preocuparien de mi...

Vaig anar a l'Escola Vedruna, on vaig cursar comerç, música, pintura, costura i idiomes. A l'Escola de Música feia solfeig amb Josep M. Ruera; piano, amb el mestre Aureli Font, i dansa clàssica, amb la Maria Teresa Soler al Casino. Va ser amb ella, que vaig anar al Liceu per primera vegada. No puc deixar d'esmentar el *Balónmano* Granollers, així l'anomenàvem, creat aquell any 44, a onze jugadors, que tanta glòria ha donat a la ciutat. Era punt de trobada per veure jugar els nostres admiradors - admirats...

COM ERA EL GRANOLLERS D'AQUELL TEMPS?

El Granollers de la postguerra era força tenebrós. Una ciutat dividida, de vencedors i vençuts, d'enveges i odis, de denúncies i de misèria rere aquella guerra tan incivil... El Bombardeig del 31 de maig de 1938, del qual commemorem els 75 anys, per part d'avions feixistes, planava encara sobre les famílies que van perdre sers estimats i també els seus béns. A la majoria de cases tenien refugiats, familiars, però també gent arribada d'altres zones del país, força gent del nord d'Espanya. Compartien el poc que tenien.

Recordo, com si fos ara, les dames benestants –dames *patromesses*, diria Brassens–, repartint menjar endiumenjades i ben pentinades, a l'Auxili Social, on ara hi ha el museu. També l'arribada de nens orfes arran de la guerra mundial, alguns, després de perdre els seus familiars en camps de concentració. Un altre record que em va turmentar molts anys va ser del dia que van tirar les bombes atòmiques sobre Hiroshima i Nagasaki. No teníem possibilitat de visualitzar-ho en directe com ara. La poca informació ho convertia tot molt més lúgubre.

Esperava que arribés el bon temps per sortir al carrer i compartir amb el veïnat vetllades delicioses: cantàvem, dansàvem, triàvem blat de moro i bevíem graciosament amb els de Ca la Felissa, amb la Montserrat de Can Garolera i la Pilar de Ca l'Orenga. Anava a practicar piano –nosaltres no en teníem– a Can Baró, a buscar la llet a Can Roselló i a comprar a Can Pineda. Tot, a prop d'on vivíem, una casa dins el jardí de la fàbrica, avui tot desaparegut. M'agradava veure entrar i sortir els/les treballadors/es, entrar dins les quadres per veure com, amb mans i dits destres, conduïen els fils. Ensumar l'olor especial que s'hi respirava, escoltar la remor estrident de les màquines, que avui estaria prohibida...

La meva segona casa, en aquell temps, era la Casa Cuna Roca Umbert, on les treballadores portaven els seus fills mentre durava la jornada laboral. La dirigia la meva tia i la menaven monges josefines, entre les quals la Gna. Matilde, que cada matí em feia les trenes abans d'anar a l'escola. Dinava en aquella llarga taula amb els nens. Jugava al pati amb ells, amb bonics joguets dissenyats pel meu oncle i construïts a la manera de la fàbrica. Evoco encara, la bonhomia del Dr. Grau, el metge oficial, que venia cada setmana a controlar la salut dels infants; el Vicenç Casals Grau, l'artista que feia el pessebre any rere any, i el jardiner Andreu Soldevila, que es cuidava dels jardins. També, les botigues on compràvem: Can Puchades, Can Cunillera, Can Tió, Can Xurulu...

Un altre record d'aquells anys són les Festes de Carnaval. Feia feredat passejar-se pels carrers de Granollers on, homes i dones ocults sota carotes, et deien allò que, a cara descoberta, no gosaven... Sobretot els homes, personatges que han ocupat llocs rellevants a la nostra ciutat. En aquella ocasió, em venia a buscar a les monges el porter de nit de la fàbrica, el Josep Guixé, home extraordinari de qui guardo bells records. M'explicava històries, em duïa amb carro a la Torreta, on vivia amb la Cinteta, la seva muller, i m'alliçonava sobre el nom dels productes que cultivava.

En aquell ambient em vaig anar fent gran. Les diversions eren diferents de les ac-

tuals, érem feliços amb poc... Potser anàvem al cine Radicals el diumenge a veure una pel·lícula de Fu-Manxú abans de dinar. A la tarda, passejàvem per la carretera amunt i avall durant hores... Ens acompanyaven els amics, enraonàvem i potser preniem una orxata, qui sap si amb l'intent d'un petó furtiu, amagat... La granja Marineta era el nostre refugi, tant si feia mal temps com si era hivern. El Centre Catòlic, seu de teatre... Allà vaig veure les primeres sarsueles fetes per aficionats de la ciutat...

La gent benestant, els *senyors*, eren del Casino. Ca la Sila era per als amants del jazz, una classe mitja interessada per la bona música. La Unió, en aquell moment, era el lloc on acudien les minyones i, per tant, NO apte per a compartir. El Casino era, doncs, l'espai on anàvem a ballar força diumenges a la tarda. Els altres dos m'eren prohibits. No cal dir que, com a llocs interdits, eren prioritaris i m'hi escapava sempre que podia, amb els acompanyants habituals. Quan arribava a casa, ja ho sabien. No vaig descobrir qui era l'espia, tot i que posaria la mà al foc dient noms... Si havia ballat més d'un ball amb *fulano* o *zutano*, si m'apretava més del compte, qui m'havia acompanyat a casa aquell vespre... Hi havia molta dama "desenfeinada", que portava comunicats amunt i avall.

Tres estius, als anys 1947, 48 i 49, em van enviar a un *Campamento de la Sección Femenina* a Vallvidrera (Barcelona). Em van voler impregnar del *esp ritu nacional*. Em sé totes les cançons d'aquella època desventurada, d'estretors, de polls, de misèria, d'estraperlo, d'injustícies, de burots...

La societat granollerina estava dividida a nivell econòmic i religiós. Unes poques famílies ho conduïen tot de bracet amb l'església: espectacles, cine, festes, esports... Feien classificacions de les pel·lícules de la setmana, que penjaven a l'entrada de la parròquia de Sant Esteve: "Apta para todos", "Para mayores con reparos", "Peligrosa para todos"... A mi NO em van deixar anar a veure *Lo que el viento se llevó*.

Poques vegades em venien a veure pares i germans. La iaia ho feia de tant en tant per veure sa filla i a mi, de rebot. Els meus oncles tenien una minyona –era el meu àngel, en qui confiava– que era del meu poble. Dues o tres vegades l'any agafàvem el tren: Granollers-Montcada i Reixac-Montcada Bifurcació-Manresa o Sant Vicenç de Castellet. I, des d'allà, a peu, seguïem fins a arribar a casa, uns cinc quilòmetres des de Sant Vicenç o vuit des de Manresa. Sí que hi passava les vacances d'estiu, però per als meus amics del poble, em vaig convertir en una desconeguda, era la *de Granollers*. Em miraven com si vingués d'una altra galàxia...

Quan em van dur a viure a Granollers tenia dues germanes: la Maria Rosa (de 5 anys) i la Tina (de 2). El meu germà Esteve va néixer dos anys després que jo me n'anés de casa. La nostra convivència era gairebé nul·la. Els he recuperat passats els anys. Va ser molt dur quedar-me, de cop, òrfena de família i amics.

Els meus pares venien poc a Granollers. Quan ho feien, jo guardava els tovallons dels quals s'havien servit (conservaven la seva flaire). Els acariciava com a bé preuat. Vaig plorar molt...

Acabar l'educació a les monges va suposar un *handicap*, jo volia estudiar, però no m'ho van permetre. No veien bé que anés a l'institut. No podia treballar, no podia... no podia... La societat era estricta i la mentalitat, retrògrada. Anava a brodar i a cosir, cosa que mai m'ha agradat, però m'ha servit en la meua vida de família llarga.

En aquell temps les noies havíem de fer el Servei Social, a través de la *Sección Femenina*, ubicada on ara hi ha el museu. Consistia a fer unes "*canastillas*" per a nounats "*pobres*", amb robeta per als bebès. Quan ho vaig anar a demanar el necessitava per disposar de passaport i, sense aquell certificat, no el donaven. La Mercè V., la que ho dirigia, em va dir que per a mi no bastava aquell servei, que m'enviarien al Castillo de la Motta, per convertir-me en "*mando*" de la *Sección Femenina*. Vaig dir-li

que NO hi aniria, que si no tenia passaport ja m'espavilaria. Les discussions van ser àrdues. No hi vaig anar, em vaig quedar sense passaport i, al casar-me, ja no el vaig necessitar.

El meu oncle es va comprar una Vespa. Jo vaig aprendre a portar-la. Va ser el Rafel Prades qui em va alligonar. Després de donar-me unes poques instruccions, em va fer pujar a la moto, es va asseure al darrere, de “paquet”, i ens vam dirigir cap a l'esplanada. De sobte, va saltar i em va deixar sola davant el perill... Me'n vaig sortir airosa. Organitzaven sortides per als usuaris de Vespa, el diumenge al matí, a les quals em vaig sumar...

També, des del Club de Futbol Granollers, a principis dels anys 50, vam estructurar un equip de bàsquet de noies. Jugàvem partits amistosos, però, ben aviat, vam participar en campionats. Ens entrenaven el Joan Grau i l'Oriol Muntanya, jugadors d'aquell equip que va donar tanta glòria al club local. Jugàvem a la pista que hi havia a l'entrada del “futbol”, al carrer Girona. Jo jugava de base. En un desplaçament a Lleida, vam tenir un accident el 13 de març de 1955, amb l'autocar amb el qual viatjàvem. Dos ferits greus que, sortosament, se'n van sortir. Jo vaig patir commoció cerebral i fissura d'unes vèrtebres. Vaig necessitar repòs i, a més a més, em van posar una “minerva”, guix aparatós que vaig dur fins al 23 de juny, moment en què vam celebrar una *verbena* al jardí de la fàbrica Roca Umbert on vivíem. Van acudir-hi un centenar d'amics, els que durant la meva convalescència venien a fer tertúlia a casa. Aquella nit màgica, vaig donar el sí a qui seria l'amor de la meua vida, l'Oriol Muntanya, pare dels meus nou fills. Vaig guanyar-lo a ell, i també vaig aconseguir una família extraordinària: uns sogres i una cunyada que em van donar aquell caliu que no havia tingut. Ens vam casar l'any següent, el 20 de juny de 1956.

Del Granollers d'aquell moment, recordo la Fira de l'Ascensió com la festa més important de la ciutat. Va celebrar-se per primera vegada l'any 1943 i es duia a terme en el centre de la vila. Si d'entrada era molt local, amb els anys s'ha convertit en una

mostra àmplia dels béns de consum més preuats. La d'aquells anys de postguerra, era majorment de bestiar i aviram. Avui traduït en cotxes. Patíem moltes carències, era temps de cartilla de racionament. Tot i així, per la Fira, arribaven a les cases parents llunyans, aquells que vèiem un cop l'any. Les activitats eren de folia, no es podia circular pel centre de la ciutat. Simplement, entraves en una mena de remolí que se t'enduïa carretera amunt i avall i que es detenia quan anunciaven la "Passada de cavalls i carros, i de genets", és a dir, la desfilada, acompanyada de forta música i reclams, a través dels altaveus penjats als fanals. Era notori el Festival de Cinema que Granollers duia a terme. Actors i actrius reconeguts passejaven per la ciutat, hi havia gales i sopars especials, amb càrrec al municipi. Records també d'una Fira de l'Ascensió amb *corrida de toros* a l'Esplanada, on ara hi ha l'estació de França. Hi muntaven una plaça improvisada. Tot començava amb una cercavila pels carrers, "manoles" incloses, toreros i autoritats del moment, fins a la plaça improvisada. Tocs de cornetes, començava la cursa i, de cop, la plaça es va plegar com un castell de naips. Jo hi era, no em va passar res, a part d'un gran cop de cul al plegar-se la cadira i caure des d'una bona alçada. Cap mort, sí alguns ferits, aquells que s'ho miraven des de la barrera exterior. El brau es va escapar i el van matar a trets.

Un altre esdeveniment a Granollers es va produir la temporada 1951-52. Kubala va arribar al Barça l'any 1950 i va "revolucionar" l'equip. El meu, que anava a veure jugar al camp de les Corts amb el tiet Carles. Els blaugrana van guanyar les 5 copes. De retorn de la final de la Copa Llatina jugada a París, on el Barça va guanyar l'Olympique de Niça, es van aturar a Granollers, on se'ls va retre homenatge amb una recepció a la Fonda Europa. Va ser una moguda especial; tinc un llibre d'autògrafs amb la signatura de la majoria de jugadors.

Ens vam casar al meu poble, ens vam instal·lar en el pis on el meu marit tenia el consultori, al carrer de Josep M. Puntas [situat a l'actual c. Nou], i vam tenir nou fills, que van néixer tots a l'Hospital de Granollers. Quan van necessitar escola, vam decidir que podíem organitzar-ne una amb amics que tenien fills d'edats si-

milars. Va ser l'embrió de l'Escola Parroquial. Vam començar amb una sola classe, el primer any, en sistema cooperatiu. Va anar creixent, fins a convertir-se en una escola modèlica.

Recordo, d'aquells temps insòlits:

Els esforços per tirar endavant els setmanaris *Granollers Comunitat Cristiana*, primer i, més tard, *Plaça Gran*. Calia fer articles, cercar publicitat...

També, l'Associació Cultural, creada a finals dels anys 40 per un grup d'exalumnes de l'Institut del Col·legi Oficial, que faria el seu primer acte públic en català... So-
líem comptar sempre amb la presència d'un personatge conegut de tots, el Lluís, el "comissionat" dels que manaven. El Pere Canal tenia el carnet número 1 i l'Oriol Muntanya, el número 2, carnets que m'han deixat conservar a mi.

A més, el primer II de Setembre al Palau d'Esports de Granollers, un dels primers actes on es va parlar clar públicament. De les segües davant l'Ajuntament per reclamar el que fos, tot era prohibit. Protestàvem de forma pacífica i ens assèiem ran de la Porxada.

I, també, de la Marxa per la Llibertat, de la qual vaig fer alguns trams reclamant llibertat, amnistia i estatut d'autonomia.

A més, l'enrenou que es va organitzar amb les primeres eleccions democràtiques municipals, els mítings dels diferents partits que hi participaven, sempre sota la vigilància activa de la policia que ho controlava, quan tot era nou per nosaltres. Com tants d'altres, vaig votar per primera vegada confiant que la Democràcia ho resoldria tot. Van ser moments d'esperança i d'il·lusió, després d'aquella llarga nit de submissió. Els resultats van ser frec a frec entre el PSC i CiU, partits que van començar a treballar plegats, fins que es van trencar les relacions polítiques, NO

d'amistat. Els plens eren molt moguts i participatius. Era pura pedagogia escoltar les discussions - combat entre Rafel Ballús i Pere Canal, o amb Josep Garrell, o amb Oriol Muntanya. Llargues discussions que acabaven a la Fonda Europa per fer un cafè col·lectiu. La primera vegada que hi vam entrar –jo feia de periodista– tothom ens mirava. D'aquí ve que no entenguessin que, rere una forta discussió, poguessin anar plegats a fer una copa o a sopar. Vaig aprendre molt d'aquella situació, sobretot perquè no tots els membres d'un i altre partit compartien la mateixa filosofia. Ratificava la meua tesi: "Crec en les persones..."

Amb aquell primer ajuntament democràtic, Granollers va fer un salt de gegant en tots els sentits: la cultura va sortir al carrer, igual que l'esport, la festa i la convivència.

Les portes de la Casa de la Vila es van obrir a la ciutadania que entrava a demanar, a esbrinar... Es van recuperar vells costums, gràcies a la col·laboració d'aquells joves idealistes, amb l'experiència d'altres no tan joves, però amb gran bagatge de vida, de rigor i de feina feta. Recordo encara la manifestació que va arribar a l'Ajuntament, a l'acabar el ple que donà la vara d'alcalde a Rafel Ballús. Els manifestants eren veïns de Can Mònic. Reclamaven als nouvinguts solució al frau que els havia fet l'anterior Consistori –promesa d'habitatges que havien pagat i no s'havien construït. Una molt encertada negociació posterior va resoldre aquell primer escull.

Es pot dir, però, que Granollers ha fet el major salt qualitatiu en els últims anys, quan la ciutadania, el comerç, el govern de la ciutat, les indústries, els artistes i els mestres han caminat plegats. Quan s'han adonat que només treballant junts es pot construir, àdhuc en temps de crisi, un model de ciutat diferent. Ciutat reclam, que vénen a conèixer des de terres enllà.

Perquè Granollers és una ciutat educadora, una vila oberta a la pau. Compta amb

indústries modèliques de ressò mundial, esports d'elit, però també escolars. Una agenda cultural difícil de seguir: Orquestra de Cambra, grups de jazz en festivals, Conservatori Municipal i altres escoles per a l'estudi de música. També, grups de teatre, corals i artistes plàstics; un Hospital General de gran envergadura, gran oferta d'hotels i restaurants, botigues i escoles; organitzacions d'ajut als menys afavorits com Càritas, El Xiprer i Odontologia Solidària; Oncovallès, per ajudar malalts de càncer i les seves famílies; un servei de PADES, per a molts desconegut, que acompanya malalts terminals amb excel·lència, i que vull ressaltar; organitzacions que fan serveis que hauria de fer l'Estat, a partir dels nostres impostos, però que NO fa.

Tinc amics del món que, quan vénen, els costa entendre aquest entramat de ciutat acollidora on tothom s'hi troba bé: els d'aquí i els nouvinguts, que s'hi senten integrats. Segur que hi ha caps pensants que així ho dibuixen des de la Casa de la Vila, sempre al costat de tots, mai al davant.

Una ciutat és segons sigui la gent que s'hi mou. I, a Granollers, s'hi mou bé, perquè s'hi troba bé.

En aquests moments difícils, l'Ajuntament de Granollers planta cara a la crisi amb esforç i rigor. Molts aturats, com mai, fan rumiar esforços extraordinaris. Com es fa en una gran família. La fita? La ciutat és de tots i per a tots.

Proposo declarar Granollers CIUTAT LLIURE DE GUERRA; ciutat del ben viure, on aquelles fins ara utopies es facin realitat (llibertat, justícia i amor –per mi, sinònims de pau–), sense les quals no existeix vertadera vida; ciutat sense POR, xacra que ens ha dominat, imposada per uns pocs, els que volen dominar el món; NO més terror d'aquell que ve donat per: “si no fas...”, “si no dius...”, o “si dius...” Siguem nosaltres mateixos, no acatem el que mana l'economia ni els garants del poder.

No dubteu que EL FUTUR SERÀ NOSTRE, si així ho decidim tots plegats i aixequem les nostres veus.

Avui, 7 de maig, confiats, us convido a donar la benvinguda a la Fira i les Festes de l'Ascensió 2013, amb el ferm propòsit que sigui punt de partida d'aquest somni nostre.

Fira i Festes de l'Ascensió truquen a la porta. Obrim-los les portes, però també els cors.

Gaudim-les! Ja són aquí...

Montserrat Ponsa i Tarrés
Granollers, dimarts 7 de maig de 2013

Col·lecció “Pregó de la Fira i Festes de l’Ascensió”

1990. AMADOR GARRELL I SOTO
1991. ANTONI JONCH I CUSPINERA
1992. MARIA MERCÈ ROCA
1993. JORDI BAULIES I CORTAL
1994. JOSEP LLUÍS ARIMANY NICOLAU
1995. ORIOL MONTAÑA I TUSET
1996. RAMON PARELLADA GARRELL
1997. PERE CANAL I BALIU
1998. RAMON MUNNÉ I COLL
1999. PIUS CANAL I ANFRES
2000. ANTONI ROS MARBÀ
2001. MARC MAYER I OLIVÉ
2002. JOAN CLOS I MATHEU
2003. JOAN TRIADÚ I FONT
2004. MARTA MATA I GARRIGA
2005. DOLORS LAMARCA I MORELL
2006. EVANGELINA ORIOL PIBERNAT
2007. MARTA ESTRADA I MIYARES
2008. ANNA M. PALÉ I LLAVINA
2009. MONTSERRAT LORENTE OLIVER
2010. MERCÈ RIERA I MANTÉ
2011. HERMÍNIA JUBANY I BERGA
2012. PEPITA MAYMÓ I CIRERA
2013. MONTSERRAT PONSÀ I TARRÉS

Ajuntament de Granollers